

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΗΜΗΝΙΟΣ.

ΤΟ ΕΛΛ. ΕΝΔΥΜΑ

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, τὸ ὅποιον ὑψηλὴ ἐπι-
θυμίᾳ τῆς Ἀνάστης εἰσήχθη κάθε πρωτοχρό-
νιὰν εἰς τὴν Αὐλήν, ἐκυριάρχησε κατὰ τοὺς γά-
μους τῆς Α. Β. Γ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου. Τὸ
ἔνδυμα αὐτὸν τὸ γραφικώτατον ἀνέδειξεν ἐπὶ μᾶλ-
λον τὴν χάριν καὶ τὴν καλλονὴν τῶν κυριῶν, αἱ
ὅποιαι τὸ ἔφερον. Ἡ κυρία Ἰσαβέλλα Σκουζέ, σύ-
ζυγος τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ
καὶ ἡ χαρίεσσα κόρη τῆς δεσποινίς Μαρία πα-
ρίστανται ἐν τῇ εἰκόνι ἥν δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἑ-
θνικῇ ταύτῃ ἀμφιέσσει.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Γάλλος δημοσιογράφος ἔσχε τὴν πρωτότυπον ιδέ-
αν νὰ ἐρωτήσῃ τὰς μεγαλειτέρας προσωπικότη-
τας τῆς Γαλλίας τί θὲ ἥθελαν νὰ εύρουν ἐντὸς τῶν

ὑποδημάτων, τὰ ὅποια, ὡς γνωστόν, τοποθετοῦνται
ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τῆς θερμάστρας διὰ ν' ἀποτεθοῦν
εἰς αὐτὰ τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων.

Ο στρατηγὸς Γκαλλιφέ εἶπεν διτὶ ἥθελε νὰ εὕρῃ
«τὴν ἀρχαίαν Γαλλίαν». Ο Ἰούλιος Κλαρετύ τὴν
ἡλικίαν του τῶν εἴκοσιν ἐτῶν καὶ τὰ σύνορα, τὰ
ὅποια εἶχε τότε ἡ Γαλλία. Η μυθιστοριογράφος
Ζυπέννα καλὸν ἀπόλυτον μονάρχην καὶ ὁ ὑποκόμης
δὲ Βογκέ τὸν ἐλλείποντα βραχίονα τῆς Ἀφροδίτης
τῆς Μήλου. Η τραγῳδίστρια Τζέττη Γκιλπέρ
εἶπεν διτὶ εἰς τὸ ὑπόδημά της ἥθελε νὰ εὕρῃ τὸ
ποδαράκι, ποὺ εἶχεν ὅταν ἦτο δεκαοκτώ ἐτῶν, ὁ
δὲ Θεόδωρος Ρεύνακ μίαν ἐφημερίδα, ἡ ὅποια γὰ-
λέγη μόνον τὴν ἀλήθευσιν.

Το τελευταῖον εἶνε ἵσως τὸ περισσότερον ἀδύ-
νατον.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς Αλ. Σκουζέ.

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Μίαν διλιγόστιχον εἰδησιν διλίγων ἐφημερίδων Μάνηγελθη ἔνας θάνατος, διὰ τὸν ὅποιον ἐπρέπει νὰ πενθήσῃ ὁ χορὸς τῶν Μουσῶν καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἥξεις μία δέσμη ἀττικῶν ἡων. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φράσεις ἑκείνας, τὰς ὅποιας ἥγάπα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἡ Κατίνα Ψύχα, ὁ Γκογκούρ ἔλεγεν: «Οὐτὶ ὁ θάνατος, δταν πλήττη μίαν ὑπαρξίν νέαν καὶ ἀνθηράν, ἔχει κάτι τοῦ δολοφόνου». Καὶ ἡ δολοφονία ἔχει ἀκόμη κάτι τὸ πλέον ἄγριον, δταν ἡ νεαρά καὶ ἀνθηρά ὑπαρξίς διηγοίγετο ἥδη, ἐκλεκτὸν καὶ σπάνιον λουλοῦδι, εἰς τὸν ἥλιον φήμης θαλπερᾶς καὶ ἀνέμενον αὐτὴν ἡ πλήρωσις ἐνὸς ὄνειρου ἐμπνεύσεως ὑπερόχου.

Μία ἐλληνικὴ ἀνθησίς, τῆς ὅποιας τὸ θάλος κινεῖ τὴν ἔκπληξιν, καλύπτει σήμερον τὸν γαλλικὸν Παρνασσόν. Εἴγε πρῶτος ὁ λαζαντής τῶν τελείων στίχων, ὁ Ζάν Μορέας, διὰ τὸν ὅποιον ἔγραψε κάποιος κριτικός, ὅτι ἥδης νὰ κλείσῃ τὸν 19ον αἰῶνα, ποὺ ἐνεκαινίασεν ὁ Ἀνδρέας Σενιέρος, «Ἐλλην ἐκ μητρός, ὥστε νὰ λεχθῇ: «ὁ ὑστερογέννητος τῶν μεγάλων ποιητῶν τῆς Γαλλίας εἶνε καὶ αὐτὸς Ἐλλην». Ἄθρος καὶ περιπαθῆς μυθιστοριογράφος κατόπιν ὁ Κωνσταντίνος Φωτιάδης. Ποιητής παρνασσιακῆς κομψότητος ὁ Παῦλος Μουσοῦρος. Οἶξεν κριτικὸς καὶ χειριστής τῆς γαλλικῆς γλώσσης, γεμάτος ἀπὸ ἀττικὴν χάριν, ὁ Νικόλαος Ἐπισκοπόπουλος. Μουσικὸς τεχνοκρίτης μὲ βαθεῖαν τὴν διαίσθησιν τῶν ρυθμῶν καὶ τῆς ἀρμονίας καὶ φράσιν ἀπαλῶς μουσικήν, ὁ Καλβοκορέστης. Μυθιστοριογράφος καὶ ποιήτρια τελος, ἡ Κατίνα Ψύχα.

Ἐν ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς χλωρίδος, ἡ ὅποια εὑρῆκε μίαν θέσιν ἰδιαιτέρων εἰς τὸν βαθύσκοπον γαλλικὸν Παρνασσόν, ἐπεισεν ἥδη μαραμένον...

Ολίγοι ἐγνώριζαν, ὅτι ἡ Κατίνα Ψύχα ἐθεράπευε τὴν ποίησιν καὶ τὰ γράμματα, πρὶν ἡ πρὸ διετίας ἡ γαλλικὴ «Ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων» δημοσιεύσῃ τὸ πολύκροτον μυθιστόρημά της «Οἱ αὐλοκόλακες τῆς δόξης». Μὲ τὸ πρῶτον της ἔργον, τὸ ὅποιον ἤρχετο εἰς τὴν εὐρεῖαν δημοσιότητα, μία ἀκτίς τῆς δόξης αὐτῆς, ἤρχετο νὰ στεφανώσῃ τὴν ἀγνή ἐλληνικὴ κατατομήν της, τὴν ὅποιαν φεῦ! εἶχε κουράσει καὶ ἐλλοιώσει ἡ νόσος.

Αλλ' οἱ παρακολούθουσιντες ἐπιμελέστερον τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν, ἐγνώριζαν, ὅτι ἥτο ἡ συντάκτρια τῆς εὐγλώτου ἐκείνης καὶ παλλομένης ἀπαντήσεως, μὲ τὴν ὅποιαν αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν εἶχον ἀπαντήσει εἰς τὸν πρὸς τὴν Ἐλλάδα ὅμονον τοῦ Ἐδμόγου Ροστάν, τὸ 1897. Ἐγνώριζαν, ὅτι εἶχε γράψει σελίδας εἰς τὴν «Κυανὴν Ἐπιθεώρησιν» γεμάτας ἀπὸ τὴν λατρείαν τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ δὲν ἐλήμονον, ὅτι ἡ Ἐλληνίς, ἡ ὅποια εἶχε γείνει Γαλλίας συγγραφεύς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀπέστελλεν ἔνθερμα ὄρθρα, ὑπερμαχούσα τῶν ἔθνικῶν συμφερόντων, εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Γενεύης».

Ο θάνατος, ὁ δολοφονὶς δὲς θάνατος, τὴν εὔρε μακράν ἀπὸ τὴν πόλιν, ποῦ ἥγάπα τόσον πιστά, ἐργαζομένην ἥδη εἰς τὸ νέον ἔργον της, διότι ἡ Κατίνα Ψύχα, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνικάνους καὶ ματαίους φιλοδόξους, τοὺς ζητοῦντας τὴν δόξαν

χωρίς ἐργασίαν, διεσκέλιζε μὲ στερρόν, ἀνδρικόν, ἀκούραστον βῆμα τὸ φοβερὸ μονοπάτι, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὅποιου φύεται ἡ δάφνη καὶ ἥδη μὲ τὴν κρινόλευκον χεῖρα ἡτοιμάζετο νὰ δρέψῃ ἔνα κλωνίον διὰ νὰ στέψῃ τὴν ὥραίαν κεφαλήν. Ο πένθιμος ἀσφόδελος ἀνέμιζε τὰ πικρόσουμα ἄγθη του ἀντῆς εἰς τὴν καταμέλανον ως γαγάτου κύμην τῆς Ἑλληνίδος παρθένου. Καὶ τὸ χέρι, τὸ ὅποιον τόσον καλὰ ἐγνώριζε νὰ κρατῇ τὸ κονδύλι γλώσσης, ποῦ δὲν ἥτο ἡ μητρική της, ἐπεισε βαρὺ καὶ ἀδρανὲς ἐπάνω εἰς τὴν νωπήν σελίδα ἐνὸς ἡμιτελοῦς βιβλίου. Η δόξα ἐξεδικήθη...

A

ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αἱ γυναῖκες ἥρχισαν τὴν κατάκτησιν καὶ τῶν δικαστηρίων ἐν Παρισίοις. Ή πρώτη γυνὴ δικηγόρος εἶνε ἡ Ρωσσίς Ἐλένη Μιροπόλσκη, ητίς

Η δικηγόρος ΕΛΕΝΗ ΜΙΡΟΠΟΛΣΚΗ

ἀγορεύοντα σὲ τῷ Δικαστηρῷ

λαβοῦσα τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν, ἤρξατο παρισταμένη ως συνήγορος εἰς τὰ δικαστήρια. Έν τῇ εἰκόνι παρίσταται φέρουσα τὴν δικηγορικὴν τήβεννον.

B

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

Οκτώ Μποκατσιάμπης, ὁ κατ' ἐξοχὴν Κερκυραῖος ζωγράφος, διωργάνωσε καὶ ἐφέτος ἔκθεσιν τῶν ἔργων του ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Ο συμπαθῆς καθηγητὴς εἶνε ὁ εἰσηγητής τῶν ἔτησίων μονομερῶν ἐκθέσεων. Εργάζεται ἀθορύβως, ἀλλ' ἀκαμάτως καὶ τὰ προσίστα τῆς ἐμπνέωσις του καὶ τῆς φιλοτεχνίας του ἔκθέτει κατ' ἔτος—παράδειγμα ἀνεξαντλήτου Κερκυραϊκῆς ἀγάπης πρὸς τούτοις δὲ φιλοπονίας, σπανίας εἰς τὰ χρονικὰ τῶν νεοελλήνων ζωγράφων. Αν καὶ τὰ θέματά του δὲν ποικίλουν, ἀν καὶ μετά τινος ἐπιμονῆς, ητίς μᾶλλον θὰ ἥδυνατο γὰρ χαρακτηρισθῇ ως μοιρολατρεία, ἐμπνέεται διαρκῶς ἀπὸ τὴν γενέθλιον νῆσον, ἐν τούτοις πάντοτε

νέα φαίνονται τὰ ἔργα του, ἔχουν πάντως νὰ δείξουν κάτι, μίλαν ἀποφίνι διαφορετικήν, ἐνώ χρωματισμὸν ὅχι στερεότυπον. Καὶ ἡ νῆσος εἰς τὴν ὄποιαν ἡ φύσις μὲν ἀσωτείας ἐγάρισε τὰ δῶρα της γεάζει πάγιτος εἰς τοὺς πίνακας τοῦ κ. Μποκατσιάμπη.

‘Η τέχνη του δὲν εἶναι ἀ:ίθισσος, δὲν εἰσάγει ὁ καλλιτέχνης καὶ νὰ δαιμόνια, δὲν αὐτοχεδιάζει. Εἶναι παρατηρητής λεπτολόγος καὶ ὅμως πλέον ἀληθινὸς ἀπὸ τοὺς σετσεονίστας.

K.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ *

Τῇ 10 Δεκεμβρίου ἐῳδτασε τὴν 25ετηρίδα τῆς ἰδρύσεως τῆς ἡ «Ἐταιρεία τῶν Καλλιτεχνῶν» τοῦ Μονάχου. ‘Η Ἐταιρεία ἰδούθη πρὸς συγκέντρωσιν τῶν καλλιτεχνῶν, διὸ νὰ συζητοῦν ζητήματα ἀμοιβαίον ουμέφερντος. Αυθιμεῖ 703 μέλη, ἔχει ἴδιον μέγαρον καὶ σχολὴν μὲ 13 τάξεις. Εἰς τὴν σχολὴν τῆς Ἐταιρείας ταύτης ἐδίδασκεν ἀλλοτε ὁ ἡμέτερος Ἰακωβίδης. Διευθύνει τὴν σχολῆς εἰνε ἡ δίς von Welsch Bram. Εφέτος ἡ Ἐταιρεία διωργάνωσεν ἔκθεσον ζωγράφημης καὶ λιθογραφίας. Πόσοδός τοῦ σωματείου εἰνε ἡ κυρία Martha Giese.

*
Ο Ἰταλὸς ζωγράφος Pellizzi de Volpedo μέλος τῆς Union Internationale des Beaux Arts et des Lettres ἀπέθανεν εἰς Τουρίνον ἐν ἡλικίᾳ 39· εἰτον.

*
Ο γλύπτης κ. K. Κωνσταντίνης ἔχει ὡς γνωστόν, φιλοτεχνήσει τὴν «Ἀκτήν», νεαράν, γυναῖκαν ἐπιτηδιμένην εἰς τὸ ὄδιο τῆς παραλίας, τὸ ὄποιον κυμαῖεν περὶ τὸ γυμνὸν οὐδαμά της. Τὸ ἔργον διακύπει φρεστής ἀνληψίας καὶ λεπτοτῆς ἐπειλέσθεως. Πόσο μία πόλις τῆς Αὐστραλίας παράλιος ἥδελης νὰ κομημήῃ τὰς πλατείας τῆς μὲ ἔργα γλυπτικά. Τὴν συστάσεις φίλον τον ἔχει εδιδοκομένον δ. κ. Κωνσταντίνης ἔστεκε φωτογραφίαν τῆς «Ἀκτῆς». Τὸ ἔργον ἔρεσεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν καὶ προσέφερεν αὐτὴ γενικαίον ποσόν πρὸς ἀγοράν. Άλλη δημοική ἀρχὴ εἰς τὴν ὑπεβλήθη πρὸς ἔγκρισιν ἡ φωτογραφία τὸν ἔργον, τὸ ἀπέρσιψεν ὡς... γυμνόν. Νὰ ἐκειδῇ εἰς κοινὴν θέσαι ἄγαλμα γυναικὸς ἡμιγύμνουν ἐθεωρήθη ἀνήθικον! Οὕτω χάρις εἰς τὴν σεμνοτυφίαν τῶν Αὐστραλῶν ἀστερήθη ἡ πόλις των ἐνὸς ἀλητηριοῦ καλλιτεχνήματος.

*
Ἐγένοτο τ' ἀποκαίνυπτηρα τῆς ἐν τῷ Χῆμείῳ Ἀθηνῶν ἐπετειχισθέντης προτομῆς τοῦ καθηγητοῦ Χρηστομάνου.

*
Οι ζωγράφοι κ.κ. Μποκατσιάμπης καὶ Ἀλεκτορίδης Σταύροι εἰς τὴν διεθνῆ γαντικήν ἔκθεσιν τοῦ Βορδός χρυσοῦν μετάλλιον.

*
Ιδούθη ἐν Ὁξφόρδῃ ἐδρᾷ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας, διωρίσθη δὲ καθηγητής ὁ ἐκ Κύπρου κ. Σίμος Μενάρδος.

*
Ο διακεκριμένος Γάλλος συγγραφεὺς κ. Paul Brunelle ἐν τῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδιδομένῃ «Revue Maure» δημοσιεύει ἐπειεότατον ἀρθρὸν ὃποιον τὸν τίτλον «A propos de Pinacothèkis», ἐν ὃ ἀναφέρει πάντας τοὺς οἰνορεῖς ὅπατας τὰς κλείδας τῆς φιλολογῆς καὶ καλλιτεχνῆς κανήσεως τῶν τόπων των, ἐν οἷς ἰδαιτέρως ἔξαιρει τὸ ἔργον τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πινακοθήκης λέγων τὰ ἔξης:

«Ο Ary d'Yvermont, δοτις ἐδρυσε τὴν «Revue

Franco-Italienne» μᾶς προσφέρει εὐρὺν καὶ πρόσωφον πεδίον ἐν τῇ Νέᾳ Ρώμῃ καὶ μᾶς διανοίγει ἥδη ὁ διακεκριμένος καὶ γλωσσομαθῆς σύνεργάτης τᾶς πόλεως τῶν Νέων Ἀθηνῶν· κατέστησε γνωρίμους τοὺς συντάκτας τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως ἐν Ἑλλάδι· καὶ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, διότι μᾶς κατέστησε γνωστὴν τὴν νεωτέραν φιλολογικὴν πλήνησιν εἰς τὴν γῆν τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν, ἔχομεν τὴν εὐφροσύνην νὰ γνωρίσωμεν σήμερον εἰς ἔκτηνος οὓς ἐνδιαφέρει ἡ παγκόσμιος φιλολογία δι τὴν Ἑλλὰς κατέχει ἀπὸ τοῦ 1901 μέλον μεγάλην Καλλιτεχνικὴν Ἐπιθεώρησιν, τὴν «Πινακοθήκην», ἣντις ἐπιτελεῖ ὡς ἀριστα τὸν προορισμὸν τῆς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ὀποίας διευθυντῆς εἴναι δ. κ. Δ. Καλλογεροπούλους συγγραφέος πολλῶν τόμων πλειστάς ἐπαινεόντων ὃντος τοῦ «Mercure de France». Ο ὅμοιος οὗτος καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος οντάσθητος ἐξέδωκεν ἔσχάτως τὰ «Φύλλα τὸν ἡμερολογίου» τοῦ, πλήην χιούμος; φαιδρᾶς φιλοσοφίας καὶ κάριτος.

Ἐμεμένα εὐτυχεῖς δημοσιεύοντες τὴν προσωπογραφίαν τοῦ κ. Δ. Καλλογεροπούλουν καὶ γνωρίζοντες εἰς τοὺς ἄντρας τῶν γλωσσικῶν μας τὸ περιοδικόν «Πινακοθήκην», τὴν μακρινὴν ταύτην ἀδελφήν, ἣντις θὰ μᾶς διευκολύνῃ τὸ ἐργον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Γῇ, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ θεῖος «Ο πηρος».

*
‘Η ςὸν τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Δραγούντ Γλωσσικοῦ· ‘Ε ταὶ οἱ εἰς α προκηρύσσοντες διαγωνιμὸν πραγματεῖων περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γλωσσικῶν ιδιωμάτων. Τὰ ἀποταλησμένα ἔργα θὰ εἴνε λεξιλόγια, η γραμματικαὶ μονογραφίαι η συλλογὴ γλωσσικῶν μημειών ζώντων η γραπτῶν.

“Ἐργα εἰνε δεκτὰ ἄχρι τέλους Ιανουαρίου 1908, τὰ δὲ βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθῶσι κατά Μάιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

*
‘Απέθανεν εἰς τῶν διαποτεστέρων ἐλληνιστῶν, δικηγορητής τῆς Ιστορίας τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Σοφόνη Βίκτωρ Βροσοάρ. Πλεῖστα δύο ουνέργαρας φιλοσοφικὰ συγγράμματα εἰς ἀ συνοψίει καὶ ἀναίνει τὰς θεωρίας τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων. Κατοι τὴν φιλοθείας ἀπὸ ἐτῶν λόγω τῆς καταπληκτικῆς κοπωσεώς τῶν δριβαλμῶν, ἔξηκολούθει τὰ μαθήματά του συνιστῶν πάντοτε στοιχήτη ἀπάθειαν εἰς πάτας, ὅπως διεπνέετο αὐτὸς ἐν τῇ διστογήλᾳ του. ‘Ο Βροσοάρ ἔργα περὶ ἐσχάτως μεγάλην μελέτην ἐν τῇ «Φιλοσοφικῇ ἐπιθεωρήσει», διὰ δημόσιας οντότητος διπλωμάτης ἡ ποινικὴ ἀπαρέλθη εἰς τὴν ἡμικήν τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων, τὴν μόνην συμβάλλουσαν εἰς τὴν ἀνθρωπινην. εὐδαιμονίαν.

*
‘Ανεκαλύψθησαν 28 ἄγνωστοι ἐπιστολαὶ τοῦ Βετόβεν καὶ 47 σελίδες χειρογράφων μονωκῆς. ‘Η αὐθεντικὰ τῶν χειρογράφων ἐπιχρισθώθη. Αἱ ἐπιστολαὶ φέρουν χρονολογίαν 1816—1823.